

The Shofar – Reimagined

Based on Pachad Yitzchak Ch. 25 by Rav Yitzchak Hutner

Source 1: Rambam, Hilchot Teshuva 3:4

Even though the sounding of the shofar on Rosh HaShanah is a decree, it contains an allusion. It is as if [the shofar's call] is saying:

Wake up you sleepy ones from your sleep and you who slumber, arise. Inspect your deeds, repent, remember your Creator. Those who forget the truth in the vanities of time and throughout the entire year, devote their energies to vanity and emptiness which will not benefit or save: Look to your souls. Improve your ways and your deeds and let every one of you abandon his evil path and thoughts.

אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עוררו ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזוב כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה

Source 2: Talmud Rosh Hashana 16a

And for what reason did the Torah say: Pour water onto the altar in the Temple on the festival of *Sukkot*? The Holy One, Blessed be He, said: Pour water before Me on the festival of *Sukkot* so that the rains of the year, which begin to fall after *Sukkot*, will be blessed for you. **And recite before Me on Rosh HaShana verses that mention Kingships, Remembrances, and *Shofarot*: Kingships so that you will crown Me as King over you; Remembrances so that your remembrance will rise before Me for good; and with what? With the *shofar*.**

ומפני מה אמרה תורה נסכו מים בחג אמר הקדוש ברוך הוא נסכו לפני מים בחג כדי שיתברכו לכם גשמי שנה ואמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות מלכיות כדי שתמליכוני עליכם זכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה ובמה בשופר

Source 3a) Commentary of Rashbah on Rosh Hashana 16a

זכרונות כרי שיעלה זכרונכם לפני לטובה ובמה בשופר. כלומר, ובמה תמליכהו עליך ובמה יעלה זכרוןך לפניו, בשופר

3b) Commentary of his student, Ritvah

ובמה בשופר. עיקר הפי' ⁵³ דאכולהו קאי, במה ראוי להמליכי ולהזכיר זכרונכם לפני בשופר, שכן כתיב ⁵⁴ ויתקעו העם בשופרות וימליכו את שאול עליהם למלך, ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע

Source 4: Sefer Melachim (Kings) 1:1

Then King David said, "Summon to me the priest Zadok, the prophet Nathan, and Benaiah son of Jehoiada." When they came before the king, the king said to them, "Take my loyal soldiers, and have my son Solomon ride on my mule and bring him down to Gihon.

Let the priest Zadok and the prophet Nathan anoint him there king over Israel, whereupon you shall sound the horn and shout, 'Long live King Solomon!'

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לָהֶם קְחוּ עִמָּכֶם אֶת-עֲבָדַי אֲדֹנֵיכֶם וְהִרְכַּבְתֶּם אֶת-שְׁלֹמֹה בְּנִי עַל-הַפָּרָדָּה אֲשֶׁר-לִי וְהוֹרְדְתֶם אֹתוֹ אֶל-גִּיחוֹן:

וּמִשָּׁח אֹתוֹ שָׁם צִדּוֹק הַכֹּהֵן וְנָתַן הַנָּבִיא לְמֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל וּתְקַעְתֶּם בַּשּׁוֹפָר וְאָמַרְתֶּם יְחִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה:

Source 5: Pachad Yitzchak

ולפי זה שאלת הגמרא „ובמה" ותשובת הגמרא: „בשופר", מלמדים אותנו, כי גם קבלת המלכות וגם העלאת הזכרון נעשה בכחה של השופר. והיה נראה לכאורה, שהשופר עושה שתי פעולות נפרדות. אבל לקושטא דמילתא, אין הפירוש הזה, מניח את הדעת. דהסגנון הפנימי של מאמר זה, משמעותו הוא, דיש כאן אחדות-הפעולה של השופר. דהיינו שקבלת המלכות, והעלאת הזכרון, שהם שני ענינים נפרדים במהלך עבודת היום, מתאחדים הם על ידו של השופר. אחדות זו היא העומדת כאן לעיון.

When the Gemara answers the question and with what? with the statement: “with the shofar”, Chazal are teaching us that both the acceptance of Hashem’s kingship and the eliciting of memory are achieved through the power of the shofar. On the surface, it seems that the shofar does two separate actions. But in truth, this explanation is not convincing, because the language of this statement implies that what appears to be two actions is really one. In other words, the acceptance of Hashem’s kingship and the eliciting of memory, which are two separate matters in the course of the day, unite through the shofar

Source 6: Talmud Rosh Hashana 26a & Rashi

מתני' כל השופרות כשרים חוץ משל פרה מפני שהוא קרן

MISHNA: The mishna begins to discuss the primary mitzva of Rosh HaShana, sounding the *shofar*. **All *shofarot* are fit for blowing except for the horn of a cow, because it is a horn [*keren*] and not a *shofar*.**

Ulla said: This is the reasoning of the Rabbis, who say that the horn of a cow is unfit for sounding on Rosh HaShana. They say this in accordance with the opinion of Rav H̥isda, as Rav H̥isda said: For what reason does the High Priest not enter the innermost sanctum, the Holy of Holies, with his golden garments to perform the service there on Yom Kippur? It is because a prosecutor [*kateigor*] cannot become an advocate [*sanneigor*]. Since the Jewish people committed the sin of worshipping the Golden Calf, the High Priest may not enter the Holy of Holies to atone for the Jewish people wearing golden garments, as they would bring that sin to mind.

The Gemara raises yet another question: But there are the golden garments the High Priest wears outside the Holy of Holies. The Gemara answers: What we are saying is that a sinner should not adorn himself with gold inside the Holy of Holies, but outside there is no concern. The Gemara continues this line of questioning: If so, the *shofar* is also outside, since it is not brought into the Holy of Holies. The Gemara answers: **Since the *shofar* is sounded in order to evoke God's remembrance, it is considered as if it were sounded inside the Holy of Holies.**

עולא אמר היינו טעמא דרבנן כדרב חסדא דאמר רב
חסדא מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב לפני
ולפנים לעבוד עבודה לפי שאין קטיגור נעשה סניגור

אין
קטיגור. זהב העגל. ושופר של פרה
נמי קטיגור דעגל הוא:

והא איכא בגדי זהב מבחוץ מבפנים קא אמרינן שופר
נמי מבחוץ הוא כיון דלזכרון הוא כפפנים דמי

Source 7a): Pachad Yitzchak

הנחה זו של הגמרא מיחדת את מצות השופר ומוציאה את השופר מכללן של כלליות המצוות, ומעמידה את מצות השופר לסוג בפני עצמו. שכן אך ורק על ידי מצות שופר יתכן הוא הדבר, שמצוה המתקיימת בכל מקום תשתווה בפעולתה לעבודה הנעשית לפני ולפנים. ובעל כרחנו, חייבים אנחנו להעפיל מבט בכדי שנוכח לסקירה זו של מצות שופר.

This assumption of the Gemara singles out the mitzvah of shofar from all other positive commandments as a unique mitzvah. Only through the shofar is it possible that a mitzvah that can be fulfilled everywhere should be considered as if it's being done in the Holy of Holies. We are compelled to take a bold step so that we can merit understanding this perspective of the mitzvah of shofar.

What is the function of the blowing of the shofar at the time of coronating the king? Could it be merely an announcement?

Although the sounding of the shofar at the time of the coronation of the King is mentioned in the prophets, but one could understand it as serving as an announcement...but from the words of the Rishonim who explained that the connection of the shofar to Malchuyot is that the call of "Long live the King" connects to the blowing of the shofar, it turns out that the sounding of the shofar is not a mere announcement, but rather there is an internal, intrinsic, essential connection between the shofar and the call "Long live the King"

ג. תקיעת השופר בשעת המלכת המלך, נזכרת היא, אמנם, בנביאים, אבל הזכרה זו היה אפשר לתפסה בדרך השמעת כרוז, כמו שמצינו כמה פעמים שהשופר הוא כלי להכרזה. אבל מדברי רבותינו הראשונים שפירשו דשייכות השופר להמלכיות דראש השנה היא מפני שמצינו שקריאת "יחי המלך" היתה מצטרפת לתקיעת השופר, יוצא מפורש שאין השופר בשעת קריאת "יחי המלך" משמש סתם כלי להכרזה, אלא שלקושטא דמילתא ישנה זיקה פנימית ומהותית בין השופר, ובין קריאת "יחי המלך".

Source 8: Talmud Rosh Hashana 31a

ברביעי שברא חמה ולבנה ועתיד ליפרע מעובדיהן בחמישי שברא עופות ודגים לשבח לשמו
בששי שגמר מלאכתו ומלך עליהם בשביעי על שם ששבת

On the fourth day, the reason is that He created the sun and the moon, and in the future He will punish those who worship them; on the fifth day, the reason is that He created birds and fish to praise His name; **on the sixth day, the reason is that He completed His labor and ruled over all of creation.** However, on the seventh day, the reason is that He rested from His work, as the phrase “A psalm, a song for the day of Shabbat” is referring to the first Shabbat of Creation.

Source 9: Tehilim Ch. 93

יְהוָה מֶלֶךְ גִּאֲוֹת לְבִשׁ לְבִשׁ יְהוָה עַז הַתְּאֵזָר אֶף-תִּכְּוֶן תִּבֵּל בַּל-תִּמּוֹט:

The LORD is king, He is robed in grandeur; the LORD is robed, He is girded with strength. The world stands firm; it cannot be shaken.

נִכְוֶן כִּסְאֶךָ מֵאֶז מֵעוֹלָם אָתָּה:

Your throne stands firm from of old; from eternity You have existed.

Source 10: Pachad Yitzchak

ד. השייכות הפנימית והמהותית של שופר וקריאת „יחי המלך“, כך היא מתפרשת : הנה השיר של יום הששי הוא „השם מלך“, והיינו מפני שביום הששי נברא אדם, וקבל עליו מלכות שמים. כלומר,

The intrinsic connection between the shofar and “Long live the King” is this: the Song of the Day for Friday is “Hashem is King”; because man was created on the sixth day and accepted upon himself the Yoke of Heaven. That is: without Man, God’s kingship over the world would not be recognizable at all. Therefore, the day on which man is created, “has, as its song : “Hashem is King”

בלעדי האדם אין מלכותו יתברך ניכרת בעולם כלל. ועל כן, יום בריאת אדם הוא היום ששירתו הוא „השם מלך“. והלא מקרא מפורש הוא, שהחידוש בבריאת אדם, לנבי שאר הנבראים הוא בזה שבריאת אדם נתהוותה בדרך נשימה מרוח פיו יתברך. והלא מפני כך נשמה ונשימה יש להן שורש משותף בלשון, שכן נשימה זו היא שיצרה בו באדם את נשמתו. ונמצא, דאם נבוא לחקור על אודות הרגע הראשון שבו התחיל היכר מלכותו יתברך בעולם, כי אז נאמר, שהרגע הראשון של גילוי מלכותו, הוא הוא רגע הנשימה הזו. וכבר נתבאר בכמה מקומות בדברינו, כי חכמת לשון הקודש הומינה יחד לפונדק אחד את שני השרשים של משל וממשלה, מפני שכל ענין של מלכות וממשלה, כפי שהן מתנהגות כאן למטה, אינן אלא משל למלכותו יתברך וממשלתו למעלה. ורק מפני זה מושג המשל ומושג הממשלה, יונקים הם זה מזה כשהם מתלכדים בלשון הקודש, שהיא היא המשמשת ביטוי למושגים, כפי שהם משתקפים באספקלריא של קודש. ומתוך כך, בשעת המינוי של מלך ישראל, שהוא התחלת מלכותו, נושמים לתוך השופר. שהרי מלכות ישראל, היא בבואה למלכות של מעלה, ומלכות זו של מעלה, היא מונה את ימיה מרגע הנשימה של מעלה, לתוך פרצופו של האדם התחתון. וזו היא השייכות הפנימית המהותית בין תקיעת השופר ובין קריאת „יחי המלך“. ומן התוצאה, אל הסבה, מאחר שרבותינו הראשונים מדמים את השופר דראש השנה, לאותו שופר של קריאת „יחי המלך“, למדים אנו, כי שורש שרשו של שופר דראש השנה הוא באותה הנשימה

Is it not an explicit verse in the Torah, that relative to the rest of the creation, man's creation happened with Hashem breathing into man. This is why the word נשימה/breath and נשמה/soul have a common root, because it was this breath that granted man his soul. So if we inquire as to the first moment that the recognition of Hashem's Kingship in the world took place, was the moment of this breath. We have mentioned elsewhere of the shared root in Hebrew of parable/משל and dominion/kingship/ממשלה. Because the whole reality of kingship/governance in this world is just a parable of God's Kingship and dominion on high. Therefore, when a Jewish king is crowned, which is the beginning of his reign, we breath into the shofar. Because Malchut Yisrael is a shadow of Hashem's dominion above, and this dominion in Heaven is counted from the moment that Hashem breathe the soul into mortal man. And this is therefore the inner connection between the sounding of the shofar and the call יחי המלך/Long Live the King.

של ויפח באפיו נשמת-חיים. והלא רואים הלכה למעשה, שענינה של נשימה נכלל הוא בהלכות שופר, שכן פוסקת היא ההלכה שישנם דינים של נשימה אחת בכמה מקולות השופר. והבן. ובודאי שיומא קגרים, שהרי על יומו של ראש השנה נאמר „זה היום תחלת מעשיך, זכרון ליום ראשון“, דהיינו יום יצירת אדם, ושופר דראש השנה הוא הוא מעשה הנשימה, שהיא היא המעשה דיצירת אדם. והבן.

Certainly, the day is instrumental in eliciting this; because regarding Rosh Hashana we say, “This is the day on which Your works began, memory of the first day – ie the day on which man was created. The Shofar of Rosh Hashana is THE act of breathing into man, the act of creation of man.

Source 11: Talmud Sanhedrin 38b

At the time, to the end, Aramaic. Rav Yehuda says that Rav says: At the time that the Holy One, Blessed be He, sought to create a person, He created one group of ministering angels. He said to them: If you agree, let us fashion a person in our image. The angels said before him: Master of the Universe, what are the actions of this person You suggest to create? God said to them: His actions are such and such, according to human nature.

The angels said before him: Master of the Universe: “**What is man that You are mindful of him? And the son of man that You think of him?**” ([Psalms 8:5](#)), i.e., a creature such as this is not worth creating. God outstretched His small finger among them and burned them with fire. And the same occurred with a second group of angels. The third group of angels that He asked said before Him: Master of the Universe, the first two groups who spoke their mind before You, what did they accomplish? The entire world is Yours; whatever You wish to do in Your world, do. God then created the first person. When history arrived at the time of the people of the generation of the flood and the people of the generation of the dispersion, i.e., the Tower of Babel, whose actions were ruinous, the angels said before God: Master of the Universe, didn't the first set of angels speak appropriately before You, that human beings are not worthy of having been created? God said to them concerning humanity: “Even to your old age I am the same; and even to hoar hairs will I suffer you; I have made and I will bear; and I will carry, and I will deliver you” ([Isaiah 46:4](#)), i.e., having created people, I will even suffer their flaws

אמר רב יהודה א"ר בשעה שבקש הקב"ה לבראות את האדם ברא כת אחת של מלאכי השרת אמר להם רצונכם נעשה אדם בצלמנו אמרו לפניו רבש"ע מה מעשיו אמר להן כך וכך מעשיו

אמרו לפניו רבש"ע [תהלים ח, ה](#) מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו הושיט אצבעו קטנה ביניהן ושרפם וכן כת שניה כת שלישית אמרו לפניו רבש"ע ראשונים שאמרו לפניך מה הועילו כל העולם כולו שלך הוא כל מה שאתה רוצה לעשות בעולםך עשה

כיון שהגיע לאנשי דור המבול ואנשי דור הפלגה שמעשיהן מקולקלין אמרו לפניו רבש"ע לא יפה אמרו ראשונים לפניך אמר להן [ישעיהו מו, ד](#) (ועד זקנה אני הוא ועד שיבה אני אסבול וגו')

Source 12: Tehilim Ch. 8

מָה־אָנוּשׁ כִּי־תִזְכְּרָנוּ וּבֶן־אָדָם כִּי תִפְקְדָנוּ:

What is man that You have been mindful of him,
mortal man that You have taken note of him,

Source 13: Pachad Yitzchak

ה'. ומן המלכיות אל הזכרונות. הנה מלשונם של חכמים למדנו, כי אותו הקטרוג שמלאכי השרת קטרגו על בריאתו של האדם לקח לו למטבע שלו את דברי הפסוק בתהלים „מה אנוש כי תזכרנו”. ורבה היא התמיה במטבע זה. כי הלא ההתנגדות מכוונת היא בכאן לעיקר ההווה של אדם, ואם כן מה הוא ענינה של זכירה לכאן. לפי הנראה

From the words of our sages we have learend that the accusation of the ministering angels on the creation of man cited the (verse above) This is very surprising, since their opposition was to the creation of man, so what does “memory”/זכירה go to do with it? They should have said, “What is man that You should create him?” ...The sages have revealed to us the concept of zikaron/memory and its origins in the creation of the world. What is memory? Fundamentally, it makes the past a component of the present. If you were to negate the phenomenon of memory from the world, you would be negating the continuity of the flow of time; events would disperse into a different “dots” of unrelated, unconnected time. What provides these events with continuity is called ‘memory.’The blessing of Elokei Neshama is framed as a person speaking about his own soul: “The sould that You gave me is pure, You created it, You fashioned it, You blew it into me...” Man stands in the here and now, after the נפחת בי and speaks of his soul in the period prior to the נפחת בי, and speaks of it in terms of its purity.

היה להם לומר, מה אנוש כי תבראנו. אלא שדוקא בקביעותם של סגנון זה למטבע קטרוגם נגנו כל עומק קטרוגם וסודו. ואמנם גילו לנו בזה שורש שרשה של מדת הזכרון ואת מקום פעולתה הראשוני, כפי שיצאה מידו של קדמונו של עולם בששת ימי בראשית. ומהלך הדברים כך הוא: עיקר משמעותו של כח-הזכרון, הוא בזה שעל ידו נעשה העבר חלק מן ההווה. אם תסלק את כח הזכרון מן המציאות, כימלת את האחידות בהמשך זרימתו של הזמן, ומציאותו של הזמן, היתה מתפוררת לנקודות נקודות מפורדות ומפורדות חדלי-צירוף ונעדרי-חיבור. ואותו הכח הנותן לנו מקום לדבר, על אודות סדר-זמנים, — זכרון שמו. ועלינו ללמוד עכשיו ברכת הנשמה כפי המטבע שמכעו חכמים בתיקונה. ברכת-הנשמה מתוקנת היא בדרך דיבורו של אדם על אודות נשמתו. ובכן: „נשמה שנתת כי מהורה היא, אתה בראתה, אתה יצרתה, אתה נפחתה בי, ואתה משמרה בקרבי”. כאן עומד הוא האדם העכשוי, הנמצא באותו מצב של אחר ה„נפחתה בי”, ומדבר על אודות מצב נשמתו בתקופה שלפני ה„נפחתה בי”, ולא עוד אלא שמתאר הוא את המצב ההוא בתכונת המהרה שבו. והלא אין בעולם שום סוג של

ומעתה יפה קטרגו מלאכי השרת על בריאת אדם, באמרם „מה אנוש כי תזכרנו“ ; כלומר, כיוונו את חוד הקטרוג, כלפי הנקודה המרכזית ביצירת האדם. נקודה מרכזית זו, היא היא יצירת גשר-קשר בין אותו המצב של לפני ה„נפחתה“ עם אותו המצב של לאחר ה„נפחתה“. ומהותו של גשר-קשר זה, היא עצם עצמותו של כח הזכרון. ועל כן, עיקר הקטרוג על יצירת אדם הוא מזדהה עם הקטרוג על כח-הזכרון. ומתוך כך, מטבע הקטרוג היא : מה אנוש כי תזכרנו . תזכרנו דוקא.

וידועים דברי חכמים שאמרו על הפסוק הזה דויפח „מאן דנפח, מתוכו נפח“. כל נשימה באה היא מפנימיותו של הנושם. ומצות שופר, שהיא המצוה היחידה המתקיימת בכח הנשימה, וזמנה הוא כיום של יצירת אדם, מתיחסת היא לאותה נשימה של ויפח באפיו, ומתוך כך השופר לזכרון קאתי בכדי להפוך הקטרוג דמה אנוש כי תזכרנו . והנשימה באה היא מפנימיותו של הנושם. והנשימה היא חלק אלוך ממעל, — הרי מאליהם מאירים הם דברי הגמרא „שופר כיון דלזכרון קאתי, כלפני ולפנים דמי“, והבן.

So now the ministering angel's accusation on the creation of man falls into place – focussing on the bridge-connection between the pre-*נפיקה* and post-*נפיקה*. The essence of this connection is the concept of *zikaron*. That's why they say מה אנוש כי תזכרנו

And the words of our sages are known, on the verse of ויפח, that “anyone who blows, blows from his essence” – because breath comes from inside of the one blowing. The mitzvah of shofar, which is the only mitzvah that is fulfilled through breathing, and its mitzvah is on the day of the creation of man, relates to that breath of באפיו, and that's why the Gemara says שופר לזכרון – was established to relate to ‘memory’ in order to deflect the angels’ challenge of תזכרנו כי תזכרנו . A person's soul is part of Hashem Himself, and this enlightens us as to the meaning of the Gemara, “Shofar, since it was established to relate to memory, it's as if it's done in the Holy of Holies.”

(Given what we said above) we have merited understanding that the concept of ויפח carries within it both the זכרונות and the מלכיות – “Say before me malchiyot etc; Say before me zichronot etc – with what? With the shofar!”

ז. וזכינו לדין שנשימה זו של „ויפח“ אוצרת היא בתוכה גם את הזכרונות וגם את המלכיות. והיינו דאיתא בסוגיין „אמרו לפני מלכיות, וגומר. אמרו לפני זכרונות, וגומר. ובמה? — בשופר“. ואתרווייהו קאי גם על המלכיות וגם על הזכרונות. ומכל מקום, אין כאן שתי פעולות נפרדות של השופר, אלא אדרבה, פעולה אחידה היא זו. שכן השופר מפעיל הוא את הנשימה של „ויפח באפיו“. ואותה נשימה גונזת היא בתוכה את סוד הזכרונות ואת סוד המלכיות כשני ענפים הצומחים משורש אחד. ישמע חכם ויוסף לקח, כי בשום אופן לא ניתן לפרש יותר.